

Tit ringja — vit skriva

Er nakað á vási? — Ivamái?
Ein spurningur, ella tíðindi, so ring til okkara.
Vit eru til reiðar!

tíðindablaðið
sosialurin

Lýsingar:

Lýsingarmaður okkara er ráðgevari hjá fyrirkum og einstaklingum í lýsingaspurningum. Hetta verður gjørt uttan meirkostnað fyri lýsaran.

Havnar Sangfelag:

Heiðraði gamla sangstjóran

Í sambandi við at stóra tónaskald okkara, Hans Jacob Højgaard, týsdagin 11. september fylti 80 ár, heiðraðu limir í Havnar Sangfelag teirra gamla sangstjóra við undir húsinum hjá dóttur hansara Ann-britt, har Hans Jacob henda hátíðardag var staddur, at syngja sangir og sálmar við lögum, sum Hans Jacob hevur gjørt. Útvarpið, sum var hjá, sendi beinleiðis upptøku frá hesi hátíðarstund henda sama morgunin kl. 9.15. Eisini Føroyska sjónvarpið var har, meðan Hans Thomsen vegna limirnar í Havnar Sangfelag bar fram hesa kvøðu til teirra gamla sangstjóra

Góði Hans Jakku!

Vit eru nakrir veteranar ella nøkur úr tí gomlu garduni úr Havnar Sangfelag, sum her eru saman- komin í morgun at bera gamla sangstjóra okkara eina heilsan, nú hann fer um tey fyrsinstjúgu.

Tílikan morgun sum henda er tað so mangt, sum rekur fram fyri hugan. Eg minnst, sum stórus smádrongur, tá tygum plagdu at koma suður til okkara her í Havn við Toftakórinum. Her suðuri hjá okkum vórðu tygum altíð róptur Toftalærin. Meg minnst enn, hvussu ringt mangan var at fáa at-gongumerki. Halin av fólki, sum vildu sleppa inn at lurta, plagdi at rökka av Sjöneikarhústrappuni og langt oman í Niels Finsensgøtu. So nógv eru tíðirnar hjá okkum broyttar, nú so nógv annað er, sum dregur, at tað mangan stendur á at savna fólk til eina líkinda samkomu. Men sangurin, tit framferdu, var óhoyrdur í Føroyum tá i tíðini, og øll gleddust og undraðust um tær fráluku røddirnar, tað stífasta steivið, og so

hetta, hvussu skilliga teksturin varð framborin. Í øllum teimum mongu og fráluku løgunum, tygum hava givið fólki okkara, vóru tygum nýskaparin. Her suðaði brimið við Føroya strendur, aldaði hin hábærsligi Kingo-sálmurin og dundi hin føyyski dansurin. Hetta var iheimligt og kent tilfar og ongar grælingafjarðar, tygum góvu okkum.

Seinni komu tygum suður til Havnar og gjørdust lærari her. Sum songstjóri í Havnar Sangfelag góvu tygum okkum, sum i morgun standa her, mangar óteljandi og ógloymandi latur. Minnst so væl allar konsertirnar, vit høvdu og hvussu nervernar plagdu at standa á tæmbi, tá tær stóru konsertirnar skuldu vera. Og so frøin á okkum, tá alt gekst væl i hond. Tá kendur vit á okkum, at vit høvdu givið fólkið nakað frá okkum.

Og so allar uttanlanda-ferðirnar, vit høvdu. Árið 1953, tá vit vórðu boðin í stórfingna hátíðarhaldið, tá Noregs Sangerlag fylti 25 ár og vit i Oslo sungu saman við kórnum úr øllum Noregslandi og hinum Norðanlondunum við. Tað var ein spennandi løta, tá vit smáu hiðani úr Atlantshavi vóru sett at leggja fyr i tí stóru høvudskonsertini á Nasjonalteatret. Løtan tá myrkt gjørdist niðri i salinum og tað stóra, reyða silki-tjaldið fór frá, meðan tey sendu sina glæmu oman yvir okkara sangaraflokk i føyyskum búnað og skygdu i nýpussaðum silvurknøppum og — spennum. Har sótu Hákon sjeyndi, Noregs-kongur, og sonur hansara, Olavur, uppi i kongalosjuni og hvørt eyga niðri i salinum hvildi á okkum. Tá stóð á gomlum nøglum, men fjørðin vunnur vit og yvirum komu vit. Og so hvussu errin og takksom, vit vóru, tá størsta blaðið i Noreg, »Aftenposten«, dagin eftir við stórar yvirskrift skrivaði: »Færeyingane kom, sang og segrade!«.

Eitt, sum kanska gjørdi

mær mestan munin á hesi ferðini, var tann stóra konsertin, vit høvdu úti á Jordal Amfi, tá vit saman við øllum hinum kórnum skipaðu eitt risakór við 2.5000 sangarum og sungu ein sang umboðandi hvørt landið. Eg minnst, okkara var »Tá ið teir sóu landið«. Nótarnar høvdu vit frammanundan sent imillum, so øll kórini fingur vant. Eg havi ongantið á levitiðini hoyrt so vorðnan kórsong — bornan fram av 2.500 sangarum — ikki minst tá »Pingst«, umboðandi »Sveriges Kårforbund« varð borin fram. Eg gloymi ongantið tær vøkru undir- og yvirrøddirnar, meðan bjartir tenor- ar hevjað seg himmalhøgt, meðan bass-røddirnar komu rullandi sum fjart brim niðri i neðra.

Pingst

«Høgt áver land och vatten
sig Pingstkvellons Stjárnor tánt.
Och sängen doftar i Natten
som man kostelig Rokelse bránt.
Som Solsken den Dimmorna skingrar,
den stiger från Världernes Ort
och klappar med vitaste Fingrar
på Himlarnas stängda Port.»

Jú, slíka løtu kendist himin nær.

So mangt kundi verið at drigið fram slíka løtu sum hesa, eisini okkurt av meira skemtiligum slagi, sum ta ferðina vit báðir, hans Jakku, svóvu i dupultsong suðuri i Ábenrå og tygum vildu hava meg at liggja konumegin. Men eg skal ikki gera longri av, bert ynskja tygum hjartaliga til lukku frá okkum, sum her standa og takka tygum fyr tygara tróttu- uga starv fyr føyyskum songlivi. Tann dýri fœrningur, tygum hava litið okkum upp i hendi at umsita, fer til allar tíðir at standa sum ein lýsandi varði yvir tygara idna arbeiðsdag.

Takk fyr, Hans Jakku!

Hans Thomsen

Hans Jacob Højgaard, takkar her limum i Havnar Sangfelag fyr kórsingin á morgni hátíðardagin, tá tónaskaldið fylti 80 ár.

Framhald av síðu 17

tí vildi býráðið ikki jatta bygging til stórru fyrirkur har. Eisini Posthúsið hevur havt ætlanir at byggja á okinum, við sama úrsliti.

So var tað at Sjóvinnubankin av sinum eitingum keypti økið og sethúsin i ta horninum, sum Gígga Jacobsen átti. Hóast peningastovnurin fekk boð um, at teir ikki fingur byggiloyvi har, so keyptu teir tað kortini.

Síðani hevur verið samráðst millum býráðið og Sjóvinnubankan. Úrlitið bleiv makaskifti. Sjóvinnubankin fekk eitt øki i R. C. Effersoesgøtu istaðin.

Trupulleikin var bert, at Sjóvinnubankin vildi hava býráðið at keypa sethúsin, sum ikki fylgdi við makaskiftinum. Tað vildi býráðið ikki.

Ti var viðmerkt i makaskiftisskjalinum, at húsin skuldu takast niður, áðrenn býráðið yvirtók økið við J. Paturssonargøtu. Sostatt noyðdest ein býarmynd at dvina, fyr i at loysn kundi fáast á málinum millum myndugleika og peningastovnur.

I býráðnum vita teir ikki rættuliga, hvat økið skal nýtast til, men bert at parkeringspláss skulu gerast, á slíkan hátt at okkurt annað enn bílar skal fáa innivist har.

Men tað er ein onnur

søga, sum einki hevur við tey nærur 100 ára gomlu sethúsin at gera, sum var tikið burtur úr býarmyndini.

Dagny

bosal

ÚTSTOYT
Esmar Simonsen
3813 Fuglafjørður